

Útmutató a szövegfeldolgozásához

- Egy-egy bekezdést/részt felváltva hangosan felolvasunk.
- Összefoglaljuk az általunk felolvasott részt a saját szavainkkal.
- A teljes szövegben csendben megjelöljük, hogy mi az, ami megérintett.
- Felolvassuk azokat a szavakat/mondatrészeket/mondatokat, amelyeket megjelöltünk.
- Elmondjuk egymásnak, hogy mit mondanak számomra ezek a részek, illetve az egész szöveg.
- Feltesszük magunknak a kérdést: mire indít ez engem/minket?, mit tehetnénk?, milyen elhatározást tehetnénk?

Ecclesiola – a családnunk (kis)egyház

Szent II. János Pál pápa használta ezt a szép nevet a családnak: ecclesiola, kisegyház. Mintha a nagy Anyaszentegyházat becézgetné. És valóban, ha a kisegyház küldetését közelebbről megvizsgáljuk, az egyezik a ‘nagy’ Egyházával. A családnunk kisegyház – ahogy a Szentostya minden apró darabkájában a teljes szentségi jelenlét megvalósul, a családi otthonokban is él az Egyház szentségi, közösségi dimenziója.

Az Egyház megújulása a küldetésünk

Ha a papi és szerzetesi utánpótlást tekintjük, akkor Egyházunk nehéz idők előtt áll. Ha számba vesszük az Egyházból való kilépéseket, az emberek sorsát a házasságban és a családban, akkor a rideg tények nem sok jót ígérnek. Egy közvélemény-kutató intézet joggal állapította meg: az Egyházat gyakran a csüggedés jellemzi.

Istennek terve van az Egyházzal és ezért van jövője az Egyháznak. Egy hanyatló kultúrának az ismeretlen jövőbe mutató gyökeres átalakulását nehéz reménnyel elviselni, ha nem találunk szilárd fogódzókat. Korfordulón élünk. Mindaz, ami reánk vár, amit a jövő tartogat számunkra, Istentől jön. Az új életben, amely beköszönt, Istennek része van, és terve van vele.

Eszközök vagyunk

Az őskeresztények egy züllött, pogány környezetben a szeretet helyévé tették házaikat, élő szentélyekké. Amikor a népvándorlás egész Európát összekuszálta, ott voltak a remeték a pusztában és a szerzetesek kolostorai, azok a helyek, amelyek fölött nyitva volt az ég. Amikor a keresztény középkorban az Egyház a gazdagságba és a hatalomba fűlt, akkor Assisi Szent Ferenc és Szent Domonkos megmutatta az Egyháznak a megújulás új útját.

Ma a templomaink szentélyei és zarándokhelyei körül egyre inkább a keresztény családok otthonai állnak majd őrésébe annak tudatában, hogy az Úr ott él közöttük, és az Egyház küldetését a mai világba nekik /is/ kell továbbvinniük.

Új ember az új közösségben

Egy új típusú kereszténységről van tehát szó, amely feladata átszöni és megszentelni az új világot, amely körbeveszi. Az élethez hozzátartozik, hogy élő kapcsolatban áll a környezetével. A keresztény család számára az a döntő kérdés: tud-e hatni a környezetére?

Tehát ez egy új kezdet. Egy új kezdet „Grönland jegén”. Egy új életmód képessé tette az eszkimókat, hogy életben maradjanak Grönland jegén. Nem volt szükségük szántóföldre, hogy gabonát vessenek, elegendő volt nekik a jég és azok az állatok, amelyek ott éltek. Ugyanígy a

Szüzanyával és az Úrral való összetartozásban új életmódot kapunk ajándékba, ami képessé tesz minket arra, hogy a körülöttünk lévő világot Krisztussal ajándékozzuk meg. Állandó kisugárzása van annak, aki el tudja mondani magáról: „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él én bennem” (Gal 2,20).

Mindannyiunkat arra hívott meg Krisztus, hogy tagjai legyünk misztikus testének, amely a korok folyamán látható lesz az Egyházban. Kentenich atya szerint az “az Egyház küldetése, hogy a mai és a jövő világnak és kultúrájának a lelke legyen.” *Mi vagyunk ez az Egyház.*

A családok szerepe az Egyház megújulásában

A megújulás útja, hogy az Egyházunkban legyenek szent családok. A házasság és a család, akárcsak a papság és a szerzetesi élet, olyan út, amelyre Isten választ ki és hív meg embereket.

Egyedül Isten a szent. Azért nevezhetünk egyes embereket is szentnek, mert ők életükben Istennek a lehető legnagyobb teret adták.

Vannak közöttünk olyan emberek, akiket Isten kiválasztott és kiemelt. Még az sem fontos, hogy tudjuk-e a nevüket. Kis Szent Teréz nevét, akit ma a legtöbb keresztény ismer, életében alig ismerte valaki. Az sem fontos, hogy egy szentnek a halála után megismerjék a nevét. A fontos az, hogy legyenek szentek. A szentek olyan emberek, akikre mások támaszkodhatnak. Ők szorosan kapcsolódnak Krisztushoz, és közvetítik Isten szeretetét közöttünk.

Van okunk feltételezni, hogy a Jóisten a közeljövőben egyre több szent családdal szeretné gazdagítani az Egyházat. Isten meghívott minket arra, hogy házaspárként az életszentség útján járjunk. Olyan házaspár legyünk, aki a környezete számára utat mutat. Nekünk nem a házasság ellenére, nem is a házasság mellett, hanem éppen a házasság szentsége által van lehetőségünk szentté válni, Istennek egyre nagyobb teret adni az életünkben.

Ma az a kérdés áll az Egyház előtt, hogy mit kezdjen a mai, új kultúrával. Kentenich atya azt mondja: “a döntő jelentőségű folyamatok a családban történnek”. Olyan szent közösséget teremtünk családokból, ahol a mindennapi élet eseményeit teljesen összekapcsoljuk az istenivel, amibe mások belemerülhetnek, és ezt a légkört magukévá tehetik. Arról van szó, hogy a családban zajló emberi életet teljesen összekapcsoljuk az istenivel, hogy az isteni minden emberin átvilágítson. A kegyelem a természetre épít.

Az isteni felragyog abban, ahogyan a házasságban egymással bánunk, mert tudjuk, hogy a házasság szentsége által Isten közöttünk él, és mert tudjuk, hogy Istennel a házastársunk szívében találkozunk. Az isteni felragyog a beszélgetéseinkben, a gyengédségünkben, a házastársi találkozásainkban; az isteni átragyog a szokásainkon, a közös imáinkon, az ünnepeinken. Olyan légkör alakul ki, ahol az emberiben megérinthejtük az istenit.

Ez a feladatunk: olyan teret teremteni, amelyet teljes egészében betölt a Jóisten. Az életünkkel megmutatjuk, hogy Isten jó. Az életünkkel megmutatjuk, hogy Isten nagyon közel van hozzánk. Az életünkkel megmutatjuk, hogy nagyon szép Istennel élni. Meg fogjuk hódítani a hétköznapi élet megélhető keresztény élet útjait, és a nehéz helyzetekben is megtalálható keresztény válaszokat. Meg fogjuk tanulni, hogy még a legnagyobb szenvedés is lehet áldás forrása, a szerető Isten gyengédsége. Mindezt azért tesszük, mert a házasság szentségében Krisztus közöttünk él. A célunk tehát: mint család szentté akarunk válni.